

Lieve Houtvaartvrienden

Ik begreep dat jullie waren uitgelezen of misschien met de verlenging van de huiselijke activiteiten waren gaan vervelen. Ik bedacht daar vannacht een oplossing voor. Dan zal je zeggen, Dyon moet je dan niet slapen!! Maar zo thuis zijn, jezelf opnieuw ontdekken, zorgde voor mij dat mijn creatieve brein zich aan diende om ermee wat te doen. Na de persconferentie van gisteren is de zekerheid of de Houtvaart nog open gaat dit jaar op een wankelend zijspoor gekomen. Zullen we elkaar nog ontmoeten, gezellig koffie drinken, elkaars taarten, koekjes proeven of andere versnaperingen. Zullen de theezakjes, de koffie en vooral de koekdoos ongeroerd, opgeborgen in de kast zich niet verplaatsen van hand tot hand.

Daarom wil ik jullie uitnodigen, uitnodigen, om terug te gaan in de tijd, herinneringen ophalen. Pak mijn hand, virtueel, dan gaan we terug naar het jaar 2019.

Het was net koningsdag geweest, menig mens was nog in oranje gehuld of had dit gevierd met familie of vrienden. De Houtvaart ging open, de eerste dy hards hadden hun zwembroek of badpak tevoorschijn getoverd uit de mottenballenkast. Die tijgerprint badpak, zal die mij nog staan, zal 1 van jullie wel gedacht hebben. Met de kerst ben ik aangekomen. Zullen ze mijn oneven eden niet zien? Even kijken voor de spiegel, de billenpartij begint al wat te slijten. Laat ik hem dan toch maar aantrekken, ik zal niet de enige zijn. Ik zelf had toen 2 jaar geleden ook op de foto gewild, in mijn zwembroek, met mijn Houtvaartvriendinnen. Maar Zeeman had niet aan de mannen gedacht. Een gemiste kans. Ik sprong op mijn fiets en zag al een aantal fietsen staan. Je had altijd een ploeg vroege zwemmers, en een groep die eerst rustig een ontbijt deden en vervolgens met de tweede lichterling een duik namen in het koude Houtvaart water. Want ja, de temperatuur was in het begin nog niet boven de 20 graden. 16 graden moest het minstens zijn, anders werd er niet gezwommen.

Ik keek om mij heen. Wie zou er al zijn? Was ieder nog in goede gezondheid? Welke verhalen hadden ze te vertellen? Welke herinneringen voor aan de koffietafel. Het eerste hokje was voor de mindervalide mens. Als je dienst had, toezicht op het bad, of je verzorgde de koffie, dan moest je vooral dat bordje niet VERGETEN op te hangen. Buiten dat de koffie werd gezet. Doet mij meteen denken aan de reclame van Douwe Egbert, dat een moeder op een geel memo neer zet hoeveel schepjes voor zoveel kopjes. Bij ons was dat op een wit memo genoteerd, in plaats van geel. Maar de koffie werd altijd met liefde gemaakt. Rond half 10 werd er geen koffie meer gezet, want kwart voor tien werden de stoelen, tafels, emmer met afwas water, de koffie/theekannen, koekjes, de zeiltjes, de gekleurde bekers (voor degene die het niet wisten, rood/geel voor de koffie en blauw /groen voor de thee) opgeruimd in de vriendenkast. En je moest ook niet de koffie in de thee kan doen, want ik kan je zeggen, dat heeft geen lekkere smaak. Dan maar even een extra koekje uit de trommel nemen om de smaak weg te krijgen. De hokjes werden nauwkeurig nagekeken. "Is daar nog iemand!!!!, want we gaan sluiten!!!! Dan zou je denken, waarom zo overdreven roepen dat je weggaat. Je had er namelijk altijd een aantal badgasten bij die tot de laatste minuut zich zwemmend door het water lieten glijden. De man van de klok. En bij het afscheidsritueel van het vriendenuurtje is het wel eens gebeurd dat de boel was afgesloten en nog iemand zich rustig zat om te kleden in haar hokje. Ja en dan zat je opgesloten, want de hoge hekken gaven een olympische speler nog niet eens de kans om erover heen te springen. Dan maar even wachten tot 11 uur.

Aan het begin van het seizoen werd onze Luuk herdacht, Houtvaart zwemmer van het eerste uur. Voordat het zwemseizoen kon beginnen was hij verongelukt. Ik zelf had hem de dag ervoor nog in de Planeet gezien. Rust zacht

We zaten dus begin mei met het zwemseizoen. Eerst zaten we overdekt, koffie/thee, koek bij de hand, prullenbak in de buurt om het overtollige afval milieuvriendelijk af te voeren. Dik ingepakt na

het zwemmen, want in de beginperiode was het 20 minuten zwemmen. Het lichaam moest weer wennen aan de buitenlucht en temperaturen. Menigeen had wel een Unox nieuwjaarsduik gemaakt, maar 20 minuten was wel lang. En je hebt te maken met een 50 meter bad waar Johnny Wijsmuller in de jaren 20 trainde voor zijn Olympische prestaties. Ik heb mij wel eens afgevraagd waarom we in het begin van het seizoen geen chocomelk kregen, dan warmde je meteen door. Als ik mij goed herinner hadden we eerst dauwtrappen. Om 6 uur mocht je dan al in het bad komen zwemmen. Voor een kleine bijdrage werd er dan een pannenkoek gebakken. Mijn nichtje Kaythelin had ik zover gekregen dat ze mee ging zwemmen. Wat smulde we van de pannenkoeken met stroop.

Menig vriend vierde zijn verjaardag in de Houtvaart, met zelfgebakken taart of koekjes. Uitgebreid werd er dan gezongen, een kleurige halsketting om de hals gedaan, en de jarige nam de beste wensen in ontvangst met een vriendenknuffel toe.

Voor twee vrienden was er altijd een kleurrijk samen zijn met hun verjaardag. Soms dagen van tevoren, wist je dat ze het heel fijn zouden vinden, als er een talrijk vrienden zouden komen zwemmen, en om met hun samen de verjaardag te vieren. Voor Lia die de 12^e mei jarig was viel het dit jaar samen met Moederdag. Dus we hadden een dubbele reden voor een feest, want Dyon had voor alle "Houtvaartmoeders", zoals hij zei, een taart gebakken, om te bedanken voor een luisterend oor, respect en acceptatie. In het gebak werd er wel eens vergist, want dan had een ander uitgebreid in de keuken gestaan om een appeltaart te bakken, maar dan kreeg Dyon bijna de eer voor het resultaat. Ja, ik had concurrentie. We wisselde daarom ook recepten aan elkaar uit.

Maar er was nog een Houtvaartvriend die ieder jaar zijn verjaardag met ons wilde vieren, terwijl hij, als ik het goed had in maart jarig was. Dit keer werd er een dag gepland, want zelf kon hij niet zwemmen door een operatie aan het been. Onze Harm haalde hem op, hees hem met Kees de trap op. En bij het binnenkomen nam hij al de eerste felicitaties in ontvangst. Verjaardagsmuts werd op zijn hoofd neergezet, de gekleurde halsketting om de hals. En onze chef koekenbakker Dyon had een taart gebakken. Adriaan had de verjaardag van zijn leven.

Voor onze zwemliefhebbers was ook de zwemvierdaagse, vier dagen lang, in de avonduren het bad gevuld met krioelende kinderen, die aan het einde van het aantal banen zich begaven naar Han, die klaar stond met haar hengel, waaraan Wiegerkettelapper of was het Peijnenburg hing te hengelen om in de sportieve kindermonden verorbte te worden. Vader, moeder, tante of oom zwom achter het kinderkroost aan, om in de gaten te houden dat ze niet aan de lijnen gingen hangen. Ja, er waren een paar zwemhang jongeren erbij die dachten met douwen en trekken van de ander dan ben ik eerder aan de overkant. We hadden dit jaar ook een jubilaris die voor de 50ste keer mee deed. De man was al van jongs af aan zo trouw aan de zwemvierdaagse meegedaan, dat verdiende wel een bloemetje en een stukje schrijven in de krant. Dyon zorgde wel voor de foto shoots voor Marion.

Halverwege het zwemseizoen was er vanaf 9 uur het schoolzwemmen. Giechelende pubers waagde het, onder leiding van zwemjuf of meester het koude bad te betreden. De jongens lieten hun mannelijke krachten zien en de meiden stonden in de eerste lijnsmodel bikini, half verkleumd bij elkaar, een enkeling zat aan de kant op een bankje, omdat de maandelijkse periode langs was gekomen.

Een ieder keek ook uit naar het moonlight zwemmen, het hing er soms om of het door kon gaan. Wat ik me herinner is dat er ook een keer onweer was voorspeld en windstoten. Maar als het even kon dan bakte we erop los, maakte de lekkerste salades, creams, gezondheidssnacks, of superfood hapjes. En dat spoelde we weg met een goed glas wijn of flesje bier. Merken zal ik niet noemen, anders maak ik teveel reclame. Voordat het feestgang werd ingezet, gingen we eerst zwemmen met vele gezellige lichtjes rond het bad. We moesten elkaar goed in de gaten houden, buiten dat we

voortreffelijke toezichthouders hadden. We zongen liederen over weleer. We verzonnen de gekste dingen, dromen, ideeën o.a. Een idee om naar Londen te gaan, naar het zwembad dat ook in de winter open was. Van hand tot hand werd het boek over dat zwembad doorgegeven. Een zwembad dat ook op het punt stond om te gaan sluiten, omdat een ander de mening erover had om er woningen te bouwen met een luxe fitness. Harm zag het al helemaal voor zich, hij had het nog net niet geboekt, om naar Londen te gaan. Hoeveel baantjes zou hij dan gaan zwemmen? Tijdens de vriendenuren werden vele boeken uitgeleend of tijdschriften. Was er iemand ziek of een andere gebeurtenis dan werd er een kaart rondgedeeld, of je even een krabbeltje wilde neerzetten en een bemoediging.

Truus deed na het zwemmen haar ronde om te kijken hoe het met de plantjes ging, vertelde je over het wandelen en de vogels. Ik ben met haar een keer mee geweest naar zo'n bijeenkomst over vogels, samen met Nico, onze vogelaar. Dan had je Freddie, die soms standaard 20 banen in verschillende zwemslagen het zwembad over zwom, en mij wist over te halen om mee te gaan naar de sauna. Bep was halverwege het zwemseizoen uitgezwommen, was gevallen in de badkamer, en had blessures aan de schouder. Maar tijdens de verjaardag van Adriaan hadden we Bep ook even opgehaald om mee te feesten. Dan waren de "prof" zwemmers die trainde voor overtochten in grote wateren. Wel werd er een wetsuite aangetrokken, voor temperatuur en snelheid te waarborgen, de namen van de grote helden ben ik even vergeten. Dan was er nog Clara, de zegelverzamelaar, bij haar kon je terecht als je een zegel te kort kwam voor een dagje uit, pannen, glasservice, bewaardozen, handdoeken of knuffels. Zelfs buiten het zwemseizoen kon je er nog op rekenen. Dan hadden we nog de dames Jessie, Prisca, en Astrid, die maandelijks zorgde voor ontspanning van de spieren. Voor een kleine bijdrage werd je vakkundig gemasseerd, ieder op zijn eigen methode, en kon je herboren weer aan de dag beginnen. Truus hield zich druk bezig met de inwendige mens, die zorgde dat de thee, koffie, en de koekjes goed op voorraad waren. Je kon een bijdragen in een vrolijke spaarpot doen, zodat de voorraad op peil bleef. Dan waren er zwemmers met drijfplankjes, of snorkels en flippers, en diverse zwembrillen. Sommige moest je niet storen in hun training, want dat zou niet ten goede komen aan hun concentratie en conditie. Zaterdag was altijd de dag voor de liefhebbers die in Adam en Eva kostuum wilde zwemmen. Wat mij dan wel opviel is dat de zwemhokjes dan nauwelijks dichtgingen. En als dan de zon er was, werden er gesprekken gevoerd bij de hokjes, of even zonnen in de warmte. We hadden altijd een vast clubje waarmee je dienst had aan het bad. Je wisselde dan af met de volgende ploeg. Uitgekeken werd of er niet werd gedoken waar het niet mocht. En of ieder in de goede baan zwom. Want de recreanten die zwommen hadden hele verhalen te vertellen tegen elkaar over de dagelijkse dingen die zich bezig hielden. De een na de ander ging ook even op vakantie of zo aan het einde van het zwemseizoen, als ze dan gingen, dan nam je al afscheid van elkaar. Sommige gingen in de verlenging, want dat waren meestal de zwemmers van het eerste uur. We sloten het geheel af met een toezichthoudersfeest in het zwembad met heerlijke hapjes en drankjes, om ons te bedanken voor ons werk.

Lieve Houtvaartvrienden, ik zou misschien nog meer kunnen opschrijven, maar ik heb jullie even meegenomen aan de hand, in een herinnering, een herinnering die diep in ons hart ligt. Ik hoop ondanks deze vreemde tijd, dat we elkaar toch tot steun kunnen zijn, en elkaar nog kunnen ontmoeten, al is het maar bij La Place, tijdens het ontbijtuurtje.

Een dikke knuffel van Dyon Daan